

SIGMOND ISTVÁN

Mi vagyunk a Törvény

Az állatok nem tudnak mosolyogni, nevetni, sírni. Ha tudnának, kivennék a hatalmat az emberek kezéből, s a föld forgásának az irányát is meg tudnák változtatni, vagy legalább hoznának egy új Törvényt, amely újraálmódja a gondolatot az egysejtűtől Istenig.

Ők, ott, azok nem voltak állatok, embernek születtek mindahányan, de nem mosolyogtak, nem nevettek és nem sírtak soha. Biztosan tudtak volna, de nem volt miért. Valaha a jókedv öltött mosolyt az emberi arcra, a boldogság nevettegetett, és a gyásztól fakadtak sírásra az emberek. Ám ők, ott, azok sosem voltak jókedvűek vagy boldogok, és gyászolni sem gyásztak soha. Csak éltek. Az öregebbek egyike egyfolytában arról a valamikor élt emberről mesélt, aki az egyik reggel kijött a sátorból, és nem a tennivalója után nézett, bizonytalan volt és töprengő, s mintha valami-

lyen sugallat érte volna, hirtelen felnézett az égre, felhők, mondta, felhők, és olyan hosszan nézte, ahogy méltósággal gomolyognak a feje fölött valahol az elérhetetlen messzeségben, mintha sosem látott volna felhőket az égen, és felgyorsult a légzése, és a két karját a magasba emelte, már többen ott álltak körülötte, nem értették, hogy tulajdonképpen mi történt, de hát nem tudták, mit jelent az, hogy történt valami, mert-hogy soha nem történt velük semmi, és akkor azt mondta az az ember, hogy szépek a felhők. Nem értették. De nem kérdezték meg tőle, hogy mi az, hogy szép, olyan nagyon senkit sem érdekelt. Menni kellett a folyóhoz, munka volt. Ahogy most is menni kellett a folyóhoz, most is munka volt. Mindig a reggeli órákban volt a legerősebb a sodrása, ilyenkor kellett behajigálni a partról a feleslegessé vált holmikat, kopott seprűt, eltört edényt, elhasadt tekenőt és a tágra nyílt szemű, hallgatag csecsemőket, akik harmadikként jöttek a vi-

lagra, így a folyónak születtek, nem a sátornak. Senki sem követte a kopott seprűk útját, s ahogy táncot lejtének a vizek taraján, az edények, tekenők rögtön elsüllyedtek, a csecsemők fel-felbukkantak a mélyből, hol a lábukkal, hol a karjukkal mutattak az ég felé, mintha kalimpáltak volna örömben, hogy a sors végre hazavezényelte őket, aztán a folyó keblére ölelte őket véglegesen. Sietni kellett, késő délelőtt nap mint nap megérkezett a szél. Az asszonyok összevarrták belülről a sátor bejáratát, nem ölelkeztek össze, nem kellett vigyázniuk sem önmagukra, sem másra, egyszer csak továbbáll a szél, s folytatni lehet a munkát, senki sem nyüzisztett, senki sem félt, néha a kíméletlen vihar belekapott a sátor oldalába, hosszú karjait benyújtotta, s nem válogatott, férfi, nő, gyerek, mindegy volt neki, néhányat kitépett közülük a sátor alól, azok meg repültek a végtelen látóhatár felé. Senki sem szólt, senki sem jajgatott, maradt ember még elég. Miután csend lett, meg kellett hallgatniuk azt az öregembert, aki újra és újra elmesélte, hogy annak idején, amikor az az ember kijött a

Asztronauta II., 2002.

sátorból, és azt mondta, hogy a felhő szép, akkor történt valami, hogy tulajdonképpen mi történt, ezt még nem lehet tudni, már csak azért sem, mert velük soha nem történik semmi. Voltak, akik odafigyeltek, mások ettek, szeretkeztek, üritettek, szoptattak, szültek, végeztek a dolgukat. Másnap megint a folyóhoz kellett menni, megkezdték összeszedni a felesleges holmikat, seprűt, edényt, tekenőt és a harmadiknak világra jött csecsemőket, aztán késő délelőtt megint csak jönni fog a szél.

– Egyáltalán mi kik vagyunk? – kérdezte valaki az öregembert, aki úgy mesélt, mint aki már-már érti, hogy az a valamikor élt ember miért tartotta szépnek a felhőket, és valójában mit jelent az, hogy szép.

– Azt hiszem, mi vagyunk a Törvény – válaszolt a kérdező –, és lehet, azért vagyunk, hogy újraálmódjuk a gondolatot az egysejtűtől Istenig.